

[Ivar Nørgaard.]

som begrundelse for, at ministeren har handlet i overensstemmelse med Romtraktaten og øvrige traktater. Jeg vil netop sige, at artikel 203 viser, at ministeren ikke har handlet i overensstemmelse med reglerne, idet der udtrykkeligt står i artikel 203, stk. 3, at Rådet vedtager budgetforslaget med kvalificeret flertal, og så står der: „og oversender det til Forsamlingen“. Til sidst står der, at såfremt Forsamlingen stiller ændringsforslag, så kan man ændre det, og så vedtager man det endelig med et kvalificeret flertal. Men hvis der er udgifter, som Parlamentet enten ikke kan ændre, eller som det ikke vil ændre, så har ministeren bundet sig efter vor opfattelse, og derfor burde han have sikret sig mandat.

Nu kan statsministeren naturligvis selv overveje, hvordan han i fremtiden vil sikre, at vi undgår utilfredshed og kritik i det omfang, vi har været vidne til det. Det kan gøres på mange måder, og det er ikke folketingets opgave at blande sig i, om man skal have en minister mere eller mindre, eller om man skal have viceministre, eller hvad ministeren nu kan tænke sig. Men vi mener, at det er meget væsentligt, at statsministeren nu handler i denne sag og finder en løsning, der tilfredsstiller os alle, og jeg skal derfor slutte mit indlæg med at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden:

„Folketinget opfordrer regeringen til at tilrettelægge ledelsen af dansk EF-politik på en sådan måde, at folketinget forud for vedtagelserne bliver tilstrækkeligt orienteret, og sådan at Danmarks holdning i EF's Ministerråd er i overensstemmelse med et flertal i folketinget.

Folketinget går dermed over til næste punkt på dagsordenen.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Tillisch (FP):

Jeg vil også gerne takke ministeren for redegørelsen. Den indeholder jo for de faktiske oplysningers vedkommende stort set de oplysninger, som vi hen ad vejen har fået i markedsudvalget.

Jeg vil også gerne sige, at jeg har i mar-

kedsudvalget været med blandt dem, som har ønsket at grave lidt i disse to sager. Der har vel deri direkte og indirekte ligget nogen kritik af ministeren i disse to sager. Jeg vil gerne vedstå denne kritik her i salen, men jeg vil samtidig gerne sige, at det forekommer mig, at ministerens redegørelse indeholder imødekommenhed på så væsentlige punkter — imødekommenhed, som jeg i og for sig syntes vi allerede mødte i markedsudvalget — at jeg nok synes, hele denne debat har fået et noget større omfang, at disse sager har fået et noget større omfang, end de ret beset be rettigger til.

For mig at se er det sager, som kunne og burde have fundet deres endelige afgørelse ved de forhandlinger, vi har haft og eventuelt endnu måtte få om disse to sager i markedsudvalget. Jeg mener, at man med hele denne debat har været eller er i gang med at skyde spurve med kanoner. Det har aldrig været rigtigt, selv ikke når det er guldspurve.

Når dette er sagt, så vil jeg godt, inden jeg nævner en lille smule om de to sager, sige, at der er nogle væsentlige forudsætninger for, at det er kommet hertil. Jeg tror ikke, man kan komme uden om at minde om, at vi vel nok her i landet i nogen grad sejler med lig i lasten, når det drejer sig om fællesmarkedsspørgsmål, og liget stammer beklageligvis fra hele den måde, vi kom ind i fællesmarkedet på. Hele debatten, og det gjaldt vel både tilhængere og modstandere, udartede jo på mange måder, bl. a. derhen at befolkningen måske ikke rigtig fik et realistisk indtryk af, hvad det betød for Danmark både positivt og negativt at komme ind i fællesmarkedet. Navnlig for den ene sag, som vi her specielt behandler, har det betydning, at hvis modstanderne under debatten forud for folkeafstemningen blot nævnte noget om politik eller udenrigspolitik i forbindelse med fællesmarkedet, så strittede tilhængerne straks og afviste enhver tanke om noget sådant.

Derfor er det klart, at de partier, som ser det som deres opgave at sørge for at vogte over, at der ikke i Danmarks fællesmarkedspolitik går ud over de forudsætninger, som dannede grundlaget for Danmarks indtræden den 2. oktober 1972, for folkeafstemningen dengang vil påpege, hvis grænserne overskrides. Derfor er det vigtigt for os, at dette ikke sker.